

pe la diferite alte case de cultură și pe la cluburi muncitorești. De abia în 1958, când tovarășul Arsenie Tadeu a venit la noi și ca regizor și ca scenograf, am început să ne ocupăm mai serios de piesele într-un act. Astfel, au fost puse în scenă *A furat-o pădurea*, apoi *O întâmplare* de Horia Lovinescu și *Într-o seară de toamnă* de Ștefan Tita.

Se vorbește despre succesele lui Arsenie Tadeu, care a lucrat foarte bine cu echipa, astfel că aceasta a putut primi o mențiune la concurs. Și totuși, repetiția din această seară este condusă de un alt instructor. Îndrăznesc să întreb — de ce.

— Poate că tocmai această fluctuație a instructorilor ne-a făcut să nu luăm decît mențiune. Că actorii noștri sînt și talentați și plîni de avînt, spune directorul.

Discuția se animă. Unii sînt de părere că repertoriul prea greu, abordat la început, a dăunat calității. Alții arată că majoritatea membrilor echipei (vreo 20) sînt elevi sau absolvenți ai școlii populare de artă, și, deci, greutatea repertoriului nu este o piedică, dar că, într-adevăr, fluctuația instructorilor a fost mult resimțită.

— Tocmai de aceea am făcut apel la tovarășul Oniceanu, care le este și profesor la școală. Dînsul îi cunoaște și va putea să lucreze mai bine cu ei.

Noul instructor intervine pentru a-și prezenta planul de muncă pentru viitor. Are de gînd să pună în scenă *Panicul stelelor* de Tiberiu Vornic și *Deșteapta pămîntului* de Victor Ion Popa. Dar cum unei case raionale de cultură nu-i șade bine să se rezume doar la piese într-un act, se gîndește că n-ar strica, dată fiind formația, în majoritate de tineri, să lucreze cu ei piesa lui Rozov: *Într-un ceas bun*.

În timp ce instructorul își prezintă planul, văd fața mobilă și vioaie a elevului Chira Cornel, cel care în rolul bufetierului din piesa *A furat-o pădurea*, a reușit dintr-un rol cu foarte puține replici să creeze o prezență scenică remarcabilă. Într-adevăr, cu asemenea elemente se poate face teatru. Și cu tinerii elevi ai cercului de artă plastică, entuziaști în a desena și monta decorurile, se poate porni la un drum nou.

Poate că pare ciudat cuvîntul „nou” aici, unde este vorba de o echipă cu „tradiție”... de doi ani și cu premii pe tară. Într-adevăr, dar pînă acum, experiențele făcute au dat numai rezultate mulțumitoare. Este necesar ca de acum înainte, rezultatele să fie din ce în ce mai bune, iar echipa aceasta care scoatează de tinerețe și entuziasm să devină pe zi ce trece mai bine pregătită și mai conștientă de rolul ei de educator și mobilizator pentru publicul căruia i se adresează.

L. M

ACTIVITATEA TEATRALĂ DE LA PALATUL PIONIERILOR

MICUL CONSERVATOR. TEATRUL PIONIERILOR. INSUFICIENȚA UNEI DRAMATURGII PENTRU COPII. COLABORAREA „OCAZIONALĂ” A ACTORILOR MATURI. MICII MINUTORI AI TEATRULUI DE PĂPUȘI.

Un pic de vreo nouă anișori, cu părul numai zulufuli, se ridică cu gravitate la chemarea profesorului-regizor. Înaintează calm cîțiva pași, își îndreaptă puțin căpșorul și... începe. Grațioasa sală de repetiții din Palatul Pionierilor, cu scaunele micuțe înșirate de-a lungul pereților din nuc sculptat, cu numeroase portrete ale marilor noștri actori, își estompează ușor contururile... Vocea vibrantă, învăluitoare, a piciului mă conduce ușor... spre mărețele barijole de la Bicaz, către impresionanta perspectivă a Moldovei electrificate de mine. Privesc cu atenție picul; ochii lui negri, puternici, ard; el vede cu adevărat ceea ce-mi sugerează. Atît. Nici un gest de prisos. Întreb sincer mirată pe profesor, regizorul Mihai Radoslavescu:

— Cum ați reușit?

— Nu tocmai ușor — îmi răspunde — dar prin exerciții multiple...

Am aflat astfel că intrasem la un curs pregătitor, în care pionierii buni la învățătură și cu aptitudini (selecționați din școală) primesc unele noțiuni de artă teatrală. După această informație, ora continuă. Regizorul Mihai Radoslavescu se așează pe un scaunel în mijlocul copiilor și începe să vorbească simplu, dar cu căldură, despre artă, despre rolul ei social, ca și despre însemnătatea teatrului și a actorilor. Expunerea alternează cu discuții și cu exemplificări. Pionierii sînt solicitați nu numai să exemplifice, dar să și critice greșelile făcute de colegul lor și să explice cauzele. Au urmat apoi exerciții de mimică, de dicțiune și de respirație. La sfîrșit, un fel de jocuri-exerciții, care tind să dezvolte în viitorul mic actor: ritmul, memoria vizuală și auditivă, spiritul de observație și, în special, atenția. Un adevărat curs de conservator... în miniatură!

După ce alfabetul teatral va fi descifrat, micuții vor trece la cursuri ceva mai complexe. În aceste cercuri de „avansați”, metoda de lucru rămîne totuși aceeași, la fel de antrenantă, prin participări și contribuții colective. Astfel, se lărgeste sfera cunoștințelor transmise.

Uimitoare la acești talentați participanți ai cercului, care primesc și noțiuni de dramaturgie, sînt încercările lor în această direcție. Toți încearcă dramatizări și unii chiar lucrări originale, pe care le joacă apoi în cercul de teatru ori la școlile din

care fac parte. Ei devin în aceste școli adevărați organizatori culturali, stimulând activitatea teatrală ce se desfășoară acolo.

Pionierilor din cercurile de teatru, care dovedesc un real talent, li se oferă posibilitatea să urce pe scenă. Ei sînt primiți în ansamblul teatral al Palatului Pionierilor. În cadrul acestuia, se pregătesc spectacole ce încearcă și dezvoltă — prin diversitate și la nivelul lor — posibilitățile micilor actori.

Se lucrează actualmente la cîteva scenete, printre care *Pedagog de școală nouă* de I. L. Caragiale și *Școala de altădată* de Nușici, ce surprind aspecte diferite din școala trecutului. Aceste piese de reduse dimensiuni vor fi ulterior reprezentate pe scenele diferitelor școli, popularizînd în același timp și activitatea cercului de teatru al palatului.

Interesante sînt și spectacolele comemorative, realizate cu ocazia diferitelor zile festive. La aceste spectacole își dau aportul toate cercurile artistice din palat: proza, baletul, orchestra populară, corul. Spectacolul *Noaptea de Anul Nou*, care a fost transmis și la televiziune, bucurîndu-se de frumoase aprecieri, sau cel închinat Centenarului Unirii au dovedit cu prisosință că grija ce se acordă dezvoltării micuților artiști nu rămîne fără rezultate.

Scenete, spectacole comemorative... despre spectacolele „mari”, însă, nu putem afirma nimic. Apariția lor se produce atît de rar, încît trebuie să recunoaștem că sînt sublimе, dar... lipsesc aproape cu desăvîrșire.

Și aceasta, nu pentru că pionierii n-avea un teatru al lor. Sala Palatului Pionierilor poate primi pînă la 600 de mici spectatori. Scena este construită după cele mai moderne planuri, cu diverse degajamente, iar atelierul Teatrului de Operă și Balet așteaptă comenzile de decoruri.

De asemenea, ar fi destui mici spectatori, amatori să aplaude pe micii actori. Din păcate însă, repertoriul pe care trebuie să-l interpreteze absolvenții micului conservator... are aceleași dimensiuni.

În afară de Victor Eftimiu, care a promis, la o consfătuire cu pionierii, că va scrie pentru ei, și s-a ținut de cuvînt (astfel că în momentul de față pionierii repetă lucrarea sa *Viscolul și primăvara*), puțini sînt dramaturgii noștri care să fie interesați să îmbogățească acest gen.

De aceea, ni se pare binevenită inițiativa Ministerului Învățămîntului și Culturii, de a atrage, printr-un concurs, atenția creatorilor spre miile de mici spectatori, care-i așteaptă.

Tot în această direcție, o mai intensă preocupare a secției de teatru a Sfatului Popular al Capitalei ar fi la fel de necesară și eficientă.

Insuficienței repertoriului i se mai su-prapune și o altă lipsă care ține în loc reprezentarea spectacolelor celor mici. Oricîtă bunăvoință ar fi din partea micilor actori, totuși sînt anumite roluri care le depășesc capacitatea și vîrsta.

Spectacolul cu piesa lui H. Nicolaide și Jack Fulga, *Racheta lui Tudorică*, pe deplin pregătit de copii, nu poate fi totuși reprezentat, deoarece lipsesc interpreții care să întru-chipeze rolurile de adulți.

Sprîjinul acordat de instructori pasionați, de Teatrul Tineretului (poate cel mai indicat, prin înșăși configurația sa), ori de Teatrul Național, ar fi de dorit să nu aibă un caracter ocazional.

Oare, nu se va găsi vreo organizație U.T.M., din cadrul atîtor teatre bucureștene, care să sprijine cerințele tovarășilor lor mai mici?

Se pare că nu toate teatrele au rămas indiferente la apelurile micilor lor colegi. Teatrul „Tăndărică” susține efectiv, în toate privințele, teatrul de păpuși al Palatului Pionierilor.

Micii minutorii de păpuși, mai familiarizați cu acest gen de teatru (deoarece încă din... copilărie se găsesc sub vraja elementelor artei lor), muncesc cu mult entuziasm ca să-și însușească tainele artei pentru care se frămîntă. Sub îndrumarea atentă a instructorii Jana Dumitrescu, ei primesc mai întîi noțiunile elementare de minuire, după care urmează lucrul pe text. Cei mai merituoși intră în echipa teatrului de păpuși, care are în palat o sală special amenajată, cu 300 de locuri. Spectacolele *Mos Gerilă*, *Ursuleții veseli* și atîtea altele, jucate de pionieri, au dovedit că grija ce li se poartă nu este zadarnică.

Corul care dă concerte și pe scena Ate-neului, orchestra populară sau ansamblul de balet, toate dovedesc același lucru. Aceste realizări vorbesc însă și despre marile posibilități de dezvoltare, deschise copiilor de către regimul nostru: instructori specialiști, săli de teatru, săli de repetiție; un adevărat palat al artei stă la dispoziția copiilor buni la învățătură și activi pe tărîm social, pentru a-și dezvolta aptitudinile. Talentelor reale care se disting li se oferă posibilitatea să interpreteze roluri la radio și televiziune, pregătindu-le astfel treptat pentru intrarea în institutele de artă.

În Palatul Pionierilor, palat al artei, an de an se sădește cu grijă în fiecare pionier, gustul pentru teatru și i se stimulează simțul pentru frumos.

Angela Ioan